

Djurgård

det var dags. Timmen slagen.

förutsättningen här. mina

nyinköpta tavlor ställda mot.

Ibland ville penseln måla områden

runt centrum och hon förmodas

veta något om försvar. Kvidandet

sin egen rätt. Det var något i mitt

centrum som aldrig riktigt kunde

förmås att på allvar komma förbi.

de senaste dagarna märkte hon att

hon sakteligen trodde att det var

möjligt. Pennan for iväg bort bilden

dimmigt opersonlig. Som om det spretiga

krävdes som en fernissa tillräckligt luddig

för att synliggöra centrum. Hon var ju en

i grunden glad människa. En lycklig liten

ost. Med många hål sade fortfarande

den del av henne som vägrade växa upp.

som att leva sitt liv på Djurgården. Med

en make som är konstnär. Skriva om

en gift man om och om igen. Var det på

allvar sunt? Så kunde Jean låta i sin

beskrivning av henne för så lite gift som

jag är finns knappt. Halvgift. Alltid gift.

Friad till. Ja. Inte så att mannen någonsin

han ner på knä. Aldrig någonsin så, för

mycket val svåra snår och test.

Kommer älska dig ett helt liv. Ja vad faan

är det med det då? Inte faan är det någon

jävla cirkus att ta till sig. Ingen kommer

mäta sig med det men vad faan är det med

det då ? Visst faan njuter jag av livets smaker

surplar i mig ögonblicken som jag suger på

en kräftas skärt. Innerligt och brett.

Stegen stegrar sig dofterna i stugan

dag efter dag som om vaggades in

i dåtidens märkliga tid och jag är faan

så mycket lyckligare nu nu när rumpan

hänger lite lite mer och getingmidjan

anas om jag tar i så jag blir blåare än blå

och så blå blev flickan aldrig nej så blå blir

hon fantame aldrig och poesin som löddrar

kropppen är enbart verktyg men mitt satans

språk är mitt du kärleken i livet mitt där snavade

du blint och länge sade att du älskade just bara

mig och ibland när lättheten har tagit paus från

tyngden tror jag inte ens du var värd knappt

såg de korn som omgav jaget mitt

eller så såg du tamefan mitt hela väsen som

min rädsla slog för att bli fri från

och vad faan är det med det då? Vem faan vågar

äkta kärlek min käre? Du din djävul älskade

och kamp

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren smultronbergen med Poeter.se id #40881 innehar upphovsrätten